

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1311/2020
18.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Марка Стојановића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Стојановића - адвоката Предрага Стефановића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр.3850/10, Кв.бр.2764/20 од 25.08.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 838/20 од 12.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 18.11.2020.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Стојановића - адвоката Предрага Стефановића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр.3850/10, Кв.бр.2764/20 од 25.08.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 838/20 од 12.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.3850/10, Кв.бр.2764/20 од 25.08.2020. године одбијен је као неоснован захтев браниоца окривљеног Марка Стојановића - адвоката Предрага Стефановића од 06.07.2020. године да му се у поступку за изрицање јединствене казне преиначе у погледу одлука о казни пресуда Вишег суда у Београду К.бр.3850/10, Кв.бр.3637/19 од 06.11.2019. године (правноснажна дана 24.12.2019. године) и пресуда Првог основног суда у Београду К.бр.4220/13 од 25.11.2013. године (правноснажна дана 30.05.2014. године).

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 838/20 од 12.10.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Марка Стојановића - адвоката Предрага Стефановића и потврђена је пресуда Вишег суда у Београду К.бр.3850/10, Кв.бр.2764/20 од 25.08.2020. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Марка Стојановића - адвокат Предраг Стефановић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуду Апелационог суда у Београду Кж1 838/20 од 12.10.2020. године и предмет врати другостепеном суду на

поновни поступак и одлуку или да преиначи пресуде Вишег суда у Београду К.бр.3850/10, Кв.бр.2764/20 од 25.08.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 838/20 од 12.10.2020. године тако што ће усвојити захтев браниоца окривљеног од 06.07.2020. године за преиначење правноснажне пресуде ради изрицања јединствене казне.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, бранилац окривљеног Марка Стојановића у поднетом захтеву истиче да је одлука суда којом је одбијен захтев браниоца окривљеног да се окривљеном у поступку за изрицање јединствене казне преиначе у погледу одлука о казни пресуда Вишег суда у Београду К.бр.3850/10, Кв.бр. 3637/19 од 06.11.2019. године и пресуда Првог основног суда у Београду К.бр.4220/13 од 25.11.2013. године неправилна, обзиром да су у конкретном случају испуњени сви законски услови за преиначење наведених пресуда у погледу одлука о казни и изрицање окривљеном јединствене казне затвора, а који услови су прописани одредбама члана 60. КЗ и члана 552. ЗКП. Наиме, како је у тренутку доношења према окривљеном пресуде Вишег суда у Београду К.бр.3850/10, Кв.бр.3637/19 од 06.11.2019. године у правном поретку егзистирала правноснажна пресуда Првог основног суда у Београду К.бр.4220/13 од 25.11.2013. године (бранилац у захтеву погрешно означава Другог основног суда у Београду) којом је окривљеном изречена казна затвора у трајању од 1 године и 2 месеца, а која није обухваћена јединственом казном затвора у трајању од 10 година изреченом окривљеном правноснажном пресудом Вишег суда у Београду К.бр.3850/10, Кв.бр.3637/19 од 06.11.2019. године, те како извршење казне затвора у трајању од 1 године и 2 месеца није било застарело у тренутку доношења пресуде Вишег суда у Београду К.бр.3850/10, Кв.бр.3637/19 од 06.11.2019. године, то су, по ставу браниоца, нижестепени судови испуњеност услова за изрицање окривљеном јединствене казне, сходно одредби члана 552. тачка 1) ЗКП, морали да цене у односу на временски тренутак доношења пресуде Вишег суда у Београду К.бр.3850/10, Кв.бр.3637/19 од 06.11.2019. године којом није обухваћена наведена казна затвора, а морала је бити, а не у односу на тренутак када се одлучује о захтеву браниоца окривљеног за изрицање окривљеном јединствене казне затвора, при чему је апсолутна застарелост извршења казне затвора у трајању од 1 године и 2 месеца наступила тек након започињања њеног издржавања од стране окривљеног.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи о повреди кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП истакнути у жалби браниоца окривљеног Марка Стојановића - адвоката Предрага Стефановића били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене пресуде Вишег суда у Београду К.бр.3850/10, Кв.бр.2764/20 од 25.08.2020. године. Апелациони суд у Београду као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на странама 2 и 3 другостепене пресуде Кж1 838/20 од 12.10.2020. године изнео разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

И по налажењу Врховног касационог суда побијаним нижестепеним пресудама нису повређене одредбе члана 60. КЗ и члана 552. ЗКП, обзиром да у конкретном случају нису били испуњени законски услови за преиначење у погледу одлука о казни правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр.3850/10, Кв.бр.3637/19 од 06.11.2019. године и Првог основног суда у Београду К.бр.4220/13 од 25.11.2013. године и изрицање окривљеном јединствене казне затвора и то услед наступања апсолутне застарелости извршења казне затвора изречене пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.4220/13 од 25.11.2013. године пре тренутка подношења од стране браниоца окривљеног захтева за преиначење напред наведених правноснажних пресуда дана 06.07.2020. године. Наиме, супротно ставу браниоца окривљеног, околност да ли је или не наступила застарелост извршења казне изречене пресудом чије се преиначење тражи суд цени у тренутку подношења захтева за њено преиначење, а што је суд у конкретном случају правилно ценио и утврдио да је извршење казне затвора у трајању од 1 године и 2 месеца изречене окривљеном правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.4220/13 од 25.11.2013. године застарело дана 30.05.2020. године, дакле пре подношења од стране браниоца окривљеног захтева за њено преиначење.

Поред тога, како се, сходно одредби члана 552. ЗКП, поступак за изрицање јединствене казне покреће искључиво на захтев јавног тужиоца или окривљеног и његовог браниоца, те како из списка предмета произилази да окривљени у претходно поднетом захтеву од 17.09.2019. године који је прецизиран дана 04.10.2019. године није тражио преиначење у погледу одлуке о казни пресуде Првог основног суда у Београду К.бр.4220/13 од 25.11.2013. године, а у вези ког његовог захтева је одлучено пресудом Вишег суда у Београду К.бр.3850/10, Кв.бр.3637/19 од 06.11.2019. године, то самим тим суд, одлучујући о поднетом захтеву окривљеног, није могао да сам по службеној дужности преиначи у погледу одлуке о казни наведену пресуду Првог основног суда у Београду пресудом Вишег суда у Београду К.бр.3850/10, Кв.бр.3637/19 од 06.11.2019. године, а како то погрешно сматра бранилац окривљеног, због чега је у конкретном случају без икаквог значаја чињеница да у тренутку доношења наведене пресуде Вишег суда у Београду није наступила застарелост извршења казне по пресуди Првог основног суда у Београду К.бр.4220/13 од 25.11.2013. године.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Стојановића - адвоката Предрага

Стефановића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.